

A Fővárosi Ítéltábla a dr. egyéb érdekelt 1 (cím. ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt Korlátolt Felelősségű Társaság () felperesnek a Ügyvédi Iroda (fél címe 2 ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt Dr. alperes neve cím alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. február 4. napján meghozott 18.G.40.497/2018/42-I. számú ítélete ellen a felperes 43. sorszámú fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatja meg, hogy megállapítja: az alperes, mint a xx Tanácsadó-, Oktatói, Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt” ügyvezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 33.319.734 (harcminhárommillió-háromszáztizenkilencezer-hétszázharmincnégy) forint összeggel csökkent.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 528.500 (ötszázhuszonnyolcezer-ötszáz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az alperes 2004. február 13. napjától, az alapítástól kezdődően 2018. október 19. napjáig a xx Tanácsadó-, Oktatói, Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: adós) ügyvezetője, vezető tisztségviselője volt, egyben a társaságnak alapításától kezdve tagja, 2008. május 13-tól kizárólagos tulajdonosa. Az adós társaság 2017. december 1. napjától felszámolás alatt áll.
- [2] A törvényszék által megállapított tényállás szerint az adós társaság és a felperes jogelődje, a Dr. egyéb érdekelt 1 között 2014. április 2. napján megbízási szerződés jött létre, állandó jogi képviselet ellátására. Az ügyvédi munkadíjat havi 800.000 forint + Áfa összegben határozták meg azzal, hogy azt a megbízó minden hónap 10. napjáig, számla ellenében, átutalással köteles megfizetni. Az adósnak tartozásai halmozódtak fel, az Ügyvédi Iroda 2015. március 12. napján 2.710.000 forint megfizetésére, 2015. június 12. napján 3.302.000 forint megfizetésére hívta fel az adós társaságot. A Dr. egyéb érdekelt 1 2015. június 18-án a megbízási szerződést a megbízó súlyos szerződésszegésére hivatkozva azonnali hatállyal felmondta, 2016. január 21-én az adóssal szemben fennálló követelését a felperesre engedményezte.
- A felperes 2016. január 24-én fizetési felszólítást küldött, melyben az adóst 5.460.470 forint

megfizetésére szólította fel, 2016. február 20. napján az adós ellen felszámolási kérelmet terjesztett elő. A felszámolás közzétételére 2017. december 1-jén került sor.

Az adós felszámolója, az A Kft., 2017. december 18. napján tájékoztatta a felperest hitelezői igényének nyilvántartásba vételéről, a 2018. február 6. napján felvett jegyzőkönyvben tájékoztatta a hitelezőt, hogy az adós vezető tisztségviselője jelentkezett a felszámolónál, de iratanyag átadási és vagyonszámolási kötelezettségének még nem tett eleget.

Az adós 2019. január 9-én kelt I. számú közbenső mérlege rögzítette, hogy az adós gazdálkodó szervezet eleget tett a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvényben (Cstv.) előírt iratátadási és vagyonszámolási kötelezettségének. A közbenső mérleg szerint az adós több gazdasági társaságban rendelkezik üzletrésszel, így a Labdarúgással a békéért Kft. „kt. a.” 100%-os, az ART. „f.a.” 100%-os, a MFejlesztési Holding Kft. „kt. a.” 100%-os, míg a W tulajdonosa volt. A felszámoló az adós tárgyi eszközeit pályázati formában hirdette meg.

- [3] A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint a xx Tanácsadó-, Oktatói, Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt” ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona 33.319.734 forint összeggel csökkent. Másodlagosan kérte az alperes kötelezését a felperesi hitelezőnek az adós felszámolási eljárásában nyilvántartásba vett 105.000 forint a) kategóriájú, 4.578.484 forint d) kategóriájú, 45.785 forint f) kategóriájú követelése, valamint ezek kamatai megfizetésére. Az érvényesíteni kívánt jogot az elsődleges kereseti kérelem esetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében, míg a másodlagos kereseti kérelem esetében a Cstv. 66. § (1), helyesen: 63. § (2) bekezdésében jelölte meg.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját elsődlegesen 2013. október 14. napjában, másodlagosan a Dr. egyéb érdekelt 1 által az adós gazdasági társaság részére küldött első fizetési felszólítás átvételének időpontjában, azaz 2015. március 12-ében, harmadlagosan a felszámolási eljárás megindításának napjában, azaz 2016. február 16-ában jelölte meg.

Előadta, hogy az alperes 2013-ban üzlettársaival együtt belefogott a s Légitársaság létrehozásába, amelynek érdekében többször fedezet nélküli kölcsönt nyújtott az adós vagyonából a légitársasághoz tartozó cégek számára. Az adós által nyújtott kölcsönöket a légitársaság infrastruktúrájának működtetése felemésztette. Az alperes az A Zrt. 2013. október 14-én közzétett „Nem tud fizetni a S című adásában elismerte, hogy a s Légitársasághoz kapcsolódó cégcsoport az alkalmazottaknak bért nem tud fizetni. Mivel az alperes a légitársaság működtetéséhez szükséges forrást az adós likvid vagyonából nyújtott kölcsönökből biztosította, ezért 2013. október 14. óta az adós gazdálkodásában folyamatosan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet állt fenn.

Az adósnak az ügyvédi irodával való szerződéskötés időpontjában sem volt kellő fedezete a megbízási díj megfizetésére, amit az is alátámaszt, hogy az adós rendszerint nem, vagy késve, illetve részletekben fizette meg tartozását. Így az adós már az ügyvédi megbízási szerződés megkötésének időpontjában is fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Előadta, az adós a nem likvid vagyon kimentésébe kezdett, ezért 2013. október 28-án az alperes házastársára, L Ara ruházta át az adós szám alatti ingatlanait. E tulajdonváltások esetében a rosszhiszeműséget, illetve az ingyenességet vélelmezni kell. Az alperes 2014. júniusától 2015. júniusáig folyamatosan hitegette a felperest a tartozás megfizetésével, miközben tudta, hogy a társaság olyan jelentős veszteségeket szenvedett el, ami miatt a megbízási díjat nem tudja megfizetni, illetve azt nem is akarja megfizetni.

Előadta, az adós a súlyosan ésszerűtlen gazdasági döntések miatt teljes vagyonát felélte, működését hitelekkel fedezte. A felszámolási eljárás során mindösszesen 75.810.911 forint hitelezői követelés bejelentése történt meg, amelyre előreláthatóan nincsen fedezet. Az adós utoljára a 2015. évi mérlegét készítette el, és tette nyilvánossá. Az alperes a felszámolási eljárásban 2018. február 6.

napjáig nem tett eleget iratátadási és a vagyonnal történő elszámolási kötelezettségének, így a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint az alperesnek azt kell bizonyítania, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be.

Hivatkozott arra, hogy 2017. március 29. napján az alperesi képviselő 19.393.937 forint összeget hiteltörlesztés címén megfizetett a Raiffeisen Bank Nyrt. hitelező részére, akit ezzel a hitelezők között előnyben részesített.

Hivatkozott arra, hogy alperes az üzlettársával 2016. július 22-én megalapította az IU Tanácsadó és Szolgáltató Kft.-t, amely 2017. április 4-én keretmegállapodást kötött a Pécsi Tudományegyetemmel közbeszerzési eljárások bonyolítására és közbeszerzési tanácsadásra. Az alperes az IU Kft. megbízásából vállalta el a xx Kft. főtevékenységi körébe tartozó közbeszerzési, bonyolítói és tanácsadói feladatokat, és ettől kezdődően az adós gazdasági társaságot további bevételekhez már nem juttatta.

A másodlagosan előterjesztett keresetben kérte az alperes kötelezését a felperesi hitelező felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett követelésének megfizetésére, melynek kielégítésére a felszámolási eljárásban nincsen fedezet. Előadta, a felperes jogosult a Cstv. 63. § (2) bekezdés szerinti marasztalási per megindítására, mivel a felszámolási eljárásban hitelezőként vesz részt, és követelését a felszámoló 4.729.269 forint összegben nyilvántartásba vette. A bíróság kötelezheti az alperest arra, hogy a hitelező felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett követelését, melynek kielégítésére a felszámolási eljárásban nincsen fedezet, fizesse meg.

- [4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az elsődleges kereset vonatkozásában előadta, a Cstv. 33/A. § szerinti kártérítési felelősség megállapítására csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni vagyronvesztés és csak az ezt követő időre eső ügyvezetői magatartás adhat alapot. Ezen túl a vezető tisztségviselő mulasztása és az adós vagyonsökkenése közötti okozati összefüggésnek fenn kell állnia. Továbbá nem a ki nem elégített hitelezői igények összessége érvényesíthető a vezető tisztségviselővel szemben, hanem az az összeg, amely a vezető tisztségviselő mulasztása miatt vagyonsökkenésként jelenik meg az adós társaságnál. Mindezekből következően a 2013. október 14-ét megelőző időszakra vonatkozó felperesi hivatkozás irreleváns. Vitatta, hogy az adós a likvid pénzeszközeit a S cégcsoport finanszírozására használta fel, aminek egyébként nincs is jelentősége, hiszen a felperes hivatkozása szerint a L Kft. 2013. október 14-ét megelőzően még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Vitatta azt is, hogy jogelődje fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben kötött szerződést az adóssal. Saját tényelőadása szerint az ügyvédi tevékenység megbízási díját a felperes jogelődje a szerződés első három hónapjában határidőben, azt követően pedig némi késéssel, de megkapta. A felperesi jogelődön kívül az adósnak más személlyel vagy szervezettel szemben nem volt lejárt tartozása.

Tagadta, hogy 19.000.000 forint Raiffeisen Bank Zrt. részére való megfizetéséről intézkedett volna. Előadta, a bankkal kötött hitelkeret szerződés mögött kezesként és biztosítóként a Garantiqa Hitelgarancia Zrt. állt, aki a szerződés felmondásakor a 19.000.000 forintot a Raiffeisen Bank részére megfizette, így ezzel a biztosítási szerződést teljesítette.

Előadta, a 2017. évi beszámoló közzétételi kötelezettségének időpontja 2018. május 31., így értelemszerűen azt 2018. februárjáig nem kellett közzé tenni. A 2016. évre vonatkozó beszámolót 2017. május 31. napjáig kellett közzé tenni. Az adós könyvelője azonban, miután tudomást szerzett a felszámolási kérelem benyújtásáról, az adóssal kötött szerződést 2017. áprilisában felmondta. Az új könyvelővel 2017. szeptemberében sikerült szerződést kötni, aki 2017. december 31-ig vállalta a hiányzó beszámolók elkészítését. A felszámolási eljárás elrendelésére tekintettel azonban az adós gazdálkodó szervezet a beszámolót közzétenni már nem volt jogosult, majd a könyvelő a felszámolás elrendelésére figyelemmel a szerződést felmondta. Az alperes kérelemmel fordult a cégbírósághoz azzal, hogy az új könyvelő felkutatására figyelemmel engedélyezze a beszámoló

2018. június 30-ig való elkészítését és az iratok felszámoló részére való átadását. Az alperes az engedélyt megkapta. A megjelölt határidőre az iratok átadása és a beszámoló közzététele megtörtént.

Ellenkérelem-változtatásában hivatkozott arra, hogy az alperes ügyvezetési feladatainak időtartama alatt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be, illetve vezetési feladatai során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. A gazdálkodó szervezet képes volt esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket, nem vállalt pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, és valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, az adós legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében. Hivatkozott arra, hogy a gazdasági társaság tőkeerősségi mutatójából állapítható meg, hogy az összes forráson belül milyen arányt képvisel a saját tőke. Ebből a mutatóból lehet a vállalkozás vagyoni helyzetére, pénzügyi kockázatára következtetni. Ha a likviditási gyorsráta 1,00 vagy annál jobb, akkor a vállalkozás stabilnak tekinthető. Az adatok szerint az adós gazdálkodó szervezet sem 2013-ban, sem 2014-ben, sem pedig 2015-ben nem volt fizetéseképtelen. A cég felszámolását 2016. októberében rendelték el, ezt követően a felszámolási eljárás jogerős elrendeléséig valamennyi beszállítóval szemben eleget tett fizetési kötelezettségének. Ebben az időszakban a Raiffeisen Bankkal szembeni fizetési kötelezettségét is teljesítette. A felszámolás jogerős elrendelésekor a társaságnak csak a NAV-val, a Raiffeisen Bankkal és a felperessel szemben állt fenn tartozása. Az adós gazdasági tevékenysége 2016. októberéig zajlott, azaz feltéve, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a felszámolási eljárás elrendelésével következett be, ezt követően a gazdasági társaság és annak ügyvezetője a társaság képviselőjében nem járt el a jogügyletekkel kapcsolatban, így nem is tanúsíthatott olyan magatartást, mely a hitelezői igényekkel ellentétes lett volna.

Hivatkozott a másodlagos kereseti kérelem időelőltiságára azzal, hogy a felszámolási eljárás még nem fejeződött be, így nem tudható, hogy a hitelezői igények kielégítésére van-e fedezet.

- [5] A törvényszék megállapította, a felszámoló az adós felszámolási eljárásában a felperes hitelezői igényét nyilvántartásba vette, így a felperes az adós hitelezőjének minősül, ekként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének rendelkezései alapján jogosult volt a kereset benyújtására.

Rögzítette, hogy az alperes a felszámoló irányában teljesítette az iratátadási és vagyonszámlázási kötelezettségét, azonban az adós társaság a 2016. és 2017. gazdasági évre vonatkozó beszámoló esetében letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének a felszámolási eljárás elrendelésének időpontjáig nem tett eleget. Így e tény a Csődtörvény 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelmet megalapozza. A perben az alperesnek kellett bizonyítania, hogy ez a mulasztás neki nem volt felróható. Az alperes a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelmet nem tudta megdönteni. Ebből következően neki kell bizonyítani, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

Kifejtette, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának megállapításához az adós gazdálkodására vonatkozó adatokat kell figyelembe venni, amelyek az éves beszámolóban, ezen belül a mérlegben találhatók meg. A likviditás megítélése szempontjából a mérleg adatok közül a forgóeszköz vagyon és a rövid lejáratú, éven belül teljesítendő kötelezettségek értékét kell összevetni. Rámutatott, az alperes által bejelentett és a felperes által kétségbe nem vont mérlegadatok szerint az adós társaság 2013-ban 663.905.000 forint forgóeszközzel és 106.229.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel, 2014-ben 382.619.000 forint forgóeszközzel és 148.269.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel, 2015-ben 389.051.000 forint forgóeszközzel és 118.136.000 forint rövid lejáratú kötelezettséggel rendelkezett. A forgóeszköz vagyon és a rövid lejáratú kötelezettség értékének összevetése alapján megállapította, hogy az adós gazdasági társaság a 2015. gazdasági év végéig, azaz 2015. január (helyesen: december) 31. napjáig elegendő likvid vagyonnal rendelkezett az egy éven belül felmerülő kötelezettségei teljesítéséhez, így eddig az időpontig nem

állt fenn a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

Nem osztotta a hitelező álláspontját a tekintetben, hogy a S Légitársasághoz tartozó cégcsoport finanszírozása következtében már 2013-ban, illetve az adós mérlegadataiból megállapítható üzemi eredmény (veszteség) következtében már 2014-ben bekövetkezett volna a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Nem fogadta el a felperes érvelését a 2015. március 12-i időpontra, amikor jogelődjenek első fizetési felszólítását az adós gazdasági társaság átvette, és a 2016. február 18-i időpontra sem, amikor a felszámolási kérelem benyújtása történt.

Kiemelte, az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat elektronikus beszámoló közzétételére szolgáló közhiteles nyilvántartásában az adós társaság 2016-os általános üzleti évet záró adatai között egy 2016. évi kiegészítő melléklet és egy taggyűlési határozat szerepel. A nyilvántartás egyszerűsített éves beszámolót nem tartalmaz. A 2017. január 1-jétől november 30-ig terjedő időszakra vonatkozóan, felszámolás miatti tevékenységet záró címszó alatt ugyancsak egy 2017. évi kiegészítő melléklet és taggyűlési határozat található. Az adós 2016. évi gazdálkodására vonatkozó mérlegadatok hiányában nem állapítható meg, hogy a gazdasági társaság a 2016-os üzleti év fordulónapján, azaz 2016. december 31-én elegendő likvid vagyonnal rendelkezett-e, így ennek hiányában az alperes nem bizonyította, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt 2016. december 31-i időponttal nem következett be a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete. A bizonyítás sikertelenségét az alperes terhére értékelte, és a mérlegadatok hiányára tekintettel megállapította, hogy 2016. december 31. napján az adós gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezett.

- [6] Ezt követően azt vizsgálta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően az alperes tanúsított-e olyan magatartást vagy mulasztást, amely megalapozza a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősséget.

A felperes által csatolt, a jogelődje és az alperes között a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését megelőzően folytatott elektronikus levelezésből arra a következtetésre jutott, hogy az alperes törekedett a hitelező követelésének kiegyenlítésére. E körben kiemelte, a felszámolási kérelem benyújtását követően a felek közösen kérték az eljárás szünetelését, majd az alperes eleget tett a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségének.

Vizsgálta a felperesnek az alperes felróható magatartása körében előadott tényállításait.

Rámutatott, a felperes nem vonta kétségbe az alperes tényelődését, amely szerint a Raiffeisen Bankkal kötött hitelkeret szerződés mögött kezesként és biztosítóként a Garantiqa Hitelgarancia Zrt. állt, aki a szerződés felmondásakor a 19.000.000 forintot a Raiffeisen Bank részére megfizette, így ezzel a biztosítási szerződést teljesítette. Ebből következően nem az adós teljesített a hitelezőnek, így alperesi felelősség e körben nem merül fel.

A felperesnek a 2016. július 22-én megalapított IL Tanácsadó és Szolgáltató Kft.-vel kapcsolatos állításaival összefüggésben kiemelte, a cégnyilvántartás adataiból megállapította, hogy az alperes 2016. július 14-től 2016. november 3-ig volt a társaság tagja, vezetői tisztséget nem töltött be. Önmagában az a tény, hogy az alperes egy, az adós gazdálkodó szervezettel azonos tevékenységet folytató társaságban tag volt, felelősségét nem alapozza meg. Ebből ugyanis nem következik, hogy az adósnál betöltött vezetői feladatait nem a hitelezők érdekének figyelembevételével látta el, illetve az sem állapítható meg, hogy a másik gazdasági társaságban betöltött tagsága a hitelezők követelésének kielégítését miként hiúsította meg.

Megállapította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes vezetői felelőssége nem nyert bizonyítást, ezért a felperes elsődleges kereseti kérelmét elutasította.

- [7] A másodlagosan előterjesztett kereset körében megállapította, a felperes nem bizonyította, hogy az alperes, mint az adós tagja tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott volna, ezért ez a kereseti

kérelme is megalapozatlan.

- [8] A fentiekre tekintettel a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 444.500 forint perköltséget.
- [9] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítélet tábla - mindkét kereseti kérelem vonatkozásában - a keresetnek adjon helyt. Rögzítette, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem kéri. Kérte továbbá, hogy az ítélet tábla kötelezze az alperest 36.000 forint elsőfokú, 48.000 forint másodfokú illetéknek megfelelő perköltség és a másodfokú eljárásban felmerült 350.000 forint + Áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján.
- [10] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének gyakorlását a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen, a bizonyítási teher jogszabállyal ellentétes alkalmazásával, téves indokolás alapján, az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló bizonyítékok és iratanyag figyelembevétele nélkül, valamint a jogszabály alkalmazásának jogszerűtlen mellőzésével hozta meg ítéletét. Megsértette, illetőleg jogsértően mellőzte a Cstv. 33/A § (4) és (5) bekezdését, a Pp. 265. § (1) bekezdését, 266. § (1) és (3) bekezdését, 267. §-át és 268. § (1)-(2) bekezdését.
- [11] Tévesnek tartotta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, mellyel a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2016. december 31. napjában jelölte meg. Hivatkozott az alperesnek az elsőfokú eljárásban csatolt levelére, melyben 2015. június 17-én kijelentette, hogy mindösszesen 58.000 forint készpénz van a xx Kft. és kapcsolt vállalkozásainak számláján - ezzel elismerve azt, hogy fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet alakult ki. Előadta, ebben az időpontban az adósnak több mint 3.000.000 forint összegű tartozása állt fenn a felperesi jogelőddel szemben, és ez a kijelentés indította az ügyvédi megbízási szerződés azonnali hatályú felmondására is. Ezt követően az adós egy alacsony - pár tízezer forintos - részlet megfizetésén túl semmilyen tartozását nem fizette meg felperes irányába. Az alperesnek ekkor már látnia kellett, hogy az adós nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Ezzel összefüggésben vitatta az adós 2015. évi mérlegének valóságtartalmát. Sérlemelte, hogy a törvényszék azzal az indokkal fogadta el a 2015. évi mérleget bizonyítékként, hogy azokat a felperes nem vonta kétségbe, a felperes ugyanis a kétségeit számos előkészítő iratában kifejezte. Így nem állt fenn a Pp. 266. § (1) bekezdése szerint feltétel, mely szerint a mérlegadatokat további bizonyítás nélkül valósak lehet elfogadni. Rámutatott, ahol mindössze 58.000 forint van a bankszámlán, ott 389.619.000 forint forgóeszköz bizonyosan nincs a cégben, ezért a becsatolt mérleg nyilvánvalóan nem oszthatja el a bíróság minden kételyét. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a 2016. év mérleg és beszámoló hiányában nem a 2016. év végétől válik áttekinthetetlenné az adós gazdálkodása, hanem mivel az egész teljes évre vonatkozó adatok hiányoznak, ezért az év elejétől szükséges számítani a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet időpontját. Az utolsó, beszámolóval joghatályosan lefedett időtartam 2015. december 31. napján ért véget, ezért felperesi álláspont szerint a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet időpontja 2016. január 1. napja.
- [12] Kiemelte, a törvényszék tévesen értékelte a bizonyítási terhet. A 34. sorszámú végzésében részletesen tájékoztatta az alperest az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában őt terhelő bizonyítási teherről. Az ítélet szerint alperes a Cstv. 33/A § (5) bekezdés szerinti vélelmet nem tudta megdönteni. A Cstv. 33/A. § szerinti, alperesi felelősséget megalapozó magatartások vagy

mulasztások körében azonban a felperes által előadott tényeket vizsgálta.

A felperes nem értett egyet azzal, hogy a törvényszék az alperes javára értékelte a felperes beleegyezését a felszámolási eljárás szüneteltetésébe egy jövőbeni fizetéssel kecsgetető engedményezési szerződésre tekintettel. Előadta, a BH Kft.-től származó követelését az adós felperesre engedményezte 2016. április 19. napján. A törvényszék 2016. május 2. napjától szüneteltette a felszámolási eljárást, ezt követően 2016. július 14-én az alperes a későbbi feleségével megalapította az IL Kft-t, és a továbbiakban az adós részére bevétellel járó munkát nem végzett, mely miatt a BH Kft.-től behajtható követelés nem született.

Továbbra is vitatta az alperesnek azt a tényállítást, mely szerint 2017. március 29-én a Garantiqa Zrt. teljesített a Raiffeisen Bank részére az adós helyett. Arra hivatkozott, hogy erről az alperes bizonyítékot nem bocsátott rendelkezésre (nem csatolta a biztosítéki szerződést, stb.), így e körben az alperes felelősségét az egyik hitelező indokolatlan előnyben részesítése megalapozza.

Az IL Kft. vonatkozásában előadta, alperes és az IL Kft 100%-os tulajdonosa, IE 2019. december 31-én házasságot kötöttek egymással, ami csak a perfelvétel lezárását követően jutott a felperes tudomására. A házassági vagyonszövetség miatt az IL Kft. cégnyilvántartáson kívüli tulajdonosának 50%-ban az alperest kell tekinteni a Ptk. 4:37 § (1) és (3) bekezdése alapján. Az alperes abban a cégben csak azért nem lehet ügyvezető, mert a cégbíróság az ügyvezetéstől számtalan cég esetében, összességében 2024. végéig eltiltotta. A felperes álláspontja szerint az adós társasággal azonos tevékenységet végző IL Kft.-ben fennálló érdekeltségének ténye a hitelezők érdekeire nézve bizonyosan nem kedvező. Annak van jelentősége, hogy az alperes a felelős akkreditált közbeszerzési szaktanácsadói tevékenységet (FAKSZ) a xx Kft. vagy az IL Kft. részére biztosítja. Az a tény, hogy alperes 2016. júliusától már nem a követelésekkel jelentősen megterhelt xx Kft számára, hanem az újonnan alapított, felesége által ügyvezetett IL-nek biztosítja a FAKSZ tevékenységet, súlyosan sérti a xx Kft. hitelezőinek érdekeit, hiszen ezzel pontosan attól a bevételtől fosztotta meg az adós társaság hitelezőit, melyből az a tartozásait fedezhette volna. A komoly előzetes feltételek teljesítéséhez kötött FAKSZ státusz - melyet a Magyar Állam online elérhető nyilvántartásban hivatalosan is regisztrál - más közbeszerzési tanácsadó cégnek való kizárólagos biztosítása súlyosan sérti az adós hitelezőinek érdekeit. Uniós közbeszerzési eljárások esetén a FAKSZ Igénybevétele ugyanis kötelező, Ignác Edit pedig nem rendelkezik FAKSZ regisztrációval. Ennek megfelelően alperes neve a közbeszerzési eljárások lefolytatásánál nem mellőzhető.

Ebben a körben az IL-nek a 2017. április 4-én a Pécsi Tudományegyetemmel kötött keretmegállapodására és h várossal a 2017. július 14. napján kelt előterjesztés alapján megkötött közbeszerzés bonyolításra vonatkozó szerződésére hivatkozott. Előadta, utóbbiból az IL több tízmillió forint bevételhez jutott, amely a felperes követelését teljes egészében fedezte volna. E tény csak a perfelvétel lezárását követően jutott a felperes tudomására, az állítását alátámasztó jegyzőkönyvet mellékletként csatolta.

Hangsúlyozta, a vezető tisztségviselő a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után nem a hitelezők érdekeinek megfelelően jár el, ha új társaságot alapít, és ennek vagyonát növeli a FAKSZ jogosultságának felhasználásával.

- [13] A bizonyítási teherrel kapcsolatban álláspontját akként összegezte, hogy a törvényszék az ítélete indokolásában jogsértő módon telepítette a felperesre az alperes vezetői felelősségének bizonyítási terhet. Azzal, hogy a felperesi tényelőadásokat egyenként vizsgálva, azokat nem megalapozottnak tartva elutasította az elsődleges kereseti kérelmet, gyakorlatilag a felperesre terhelte a bizonyítási kötelezettséget. A Cstv. 33/A. § (4) és (5) bekezdése alapján az alperesnek kell bizonyítani azt, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése

érdekében. Alperes a saját felelősségének mentése érdekében semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő. Az ítélet az alperes - semmilyen bizonyítékkal alá nem alátámasztott - nyilatkozatán kívül bizonyítékokra hivatkozást nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereseti kérelmet csak abban az esetben utasíthatta volna el, ha az alperes a felelősség alóli mentesülését sikeresen bizonyította volna.

[14] A Cstv. 63. § (2) bekezdése szerinti felelősség körében is a FAKSZ tevékenységnek az adóstól az IL-hez történt áttelepítésére hivatkozott. Kifejtette, az a tény, hogy alperes az eladósodott cége helyett egy frissen alapított adósságmentes cégének végez FAKSZ tevékenységet, az adós társaságra nézve tartósan hátrányos üzletpolitikaként értékelendő. Az adós társaság működése gazdaságos és ésszerű folytatásának, fennmaradásának elvével ellentétben áll az, ha a társaság minősített befolyással bíró (egyedüli) tagja azért vonja el közvetlenül a vagyont a társaságtól a bevételszerző tevékenység mellőzésével és a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsításával, hogy egy másik, érdekeltiségébe tartozó, adósságmentes cégében nyereséget termeljen. A bevételszerző tevékenység szándékolt hiánya nyilvánvalóan összefüggésben áll az adós fizetése képtelenné válásával és felszámolásával, hiszen a xx Kft részére akárcsak a BH szerződésből, vagy más szerződésekből megvalósuló bevételek a felperesi hitelező követelését maradéktalanul kielégítették volna, mely által a felszámolásra nem került volna sor. Nem az alperes által hivatkozott „szerencsétlen piaci körülmények”, esetleg a közbeszerzési piac hirtelen beszűkülése okozta a xx Kft felszámolását, mert ezek a körülmények az IL Kft. esetében ugyanezeket a következményeket kellett volna okozzák. Ezzel szemben az IL Kft. 2017-ben 100 millió forint feletti árbevételt realizált (2017-ben a közbeszerzési értesítő szerint három nagy értékű közbeszerzést bonyolított alperes neve FAKSZ részvételével).

[15] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Állította, a fellebbezés nem felel meg a Pp. 371. § (1) bekezdés c) és d) pontjában meghatározott követelményeknek, nem tartalmazza a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkört, az alapul szolgáló indokok kifejtésével, az anyagi vagy eljárási jogszabálysértést, jogszabályhely megjelölésével.

Hivatkozott a Pp. 370. § (1) bekezdésére, mely szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét - a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel - az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E rendelkezésnek megfelelően nem elégséges a Pp. 369. § rendelkezésére vonatkozó általános hivatkozás, hanem pontosan meg kell jelölni, hogy felperes mit kér a bíróságtól és miért.

A fellebbezésből azonban nem vált megismerhetővé, hogy mit vár a felperes a másodfokú bíróságtól. Nem terjesztett elő határozott kérelmet sem a tényállás módosítására, sem kiegészítésére, nem kezdeményezte valamely általa konkrétan megjelölt tényre vonatkozó bizonyítás lefolytatását, nem indítványozta, általa pontosan megjelölt tények alapján, az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonását, nem tett határozott indítványt a bizonyítékok felülmérlegelésére.

[16] Ugyanakkor olyan új bizonyítékokra hivatkozik, amelyek saját hivatkozása szerint rendelkezésére álltak az elsőfokú eljárásban is, azonban arra, a fellebbezésben foglaltak szerint nem hivatkozott. Az alperes rámutatott, a Pp. 373. § (2) bekezdése kimondja, a fél akkor változtathatja meg tényállítását, ha olyan tényre hivatkozik, amely önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezett volna, a (3) bekezdés szerint akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2)

bekezdés szerint megváltoztatott tényállítás bizonyítására, vagy a keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott tudomására vagy keletkezett. Ebben a körben kiemelte, a felperes nem hivatkozott az elsőfokú eljárásban F/2 szám alatt csatolt bizonyíték 20. oldalán szereplő adatra (arra, hogy a 2015. június 17-i e-mailjében azt írta, azért nem tud fizetni, mert csak 58.000 forint van a számláján), nem hivatkozott az elsőfokú eljárásban arra, hogy a 2015. évre vonatkozó mérleg adatokat vitatja, és nem terjesztett elő a perfelvételi szakban olyan keresetváltoztatást, melyben a fizetéseképtelenség időpontjaként 2015. június 17. napját jelölte meg, annak ellenére, hogy a fellebbezés keretében előadott tényállítás alapjául szolgáló bizonyíték a kereset megindításának időpontjában rendelkezésére állt, azt F/2 alatt csatolta. Azt is hangsúlyozta, hogy felperes az alperes által bejelentett mérlegadatokat az elsőfokú eljárásban nem kifogásolta, a jogorvoslati szakban pedig már nem kifogásolhatja.

- [17] Keresetváltoztatásként értékelte, hogy míg a keresetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztenek időpontjaként három időállapotot jelölt meg: 2013. október 13-át, 2015. március 12-ét és 2016. február 16-át, addig a fellebbezésében megjelölt további időpontok: 2015. június 17. és 2016. január 1. napja. Hivatkozott a Pp. 215. §-ában és 373. § (1) bekezdésében foglaltakra és kifejtette, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjára vonatkozó új tényállítás meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül, így az erre tekintettel előadott érvelés érdemben nem vizsgálható. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját felperesnek azért kell a keresetlevélben, de legkésőbb a perfelvételi szakban meghatározni, mivel ettől az időponttól vizsgálható az alperes terhére felróható és jogellenes magatartás. Hivatkozott a Pp. 2. § (2) bekezdésére, mely szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, a Pp. 342. § (1) bekezdésére, mely szerint az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, a 342. § (3) bekezdésére, amely kimondja, a törvény eltérő rendelkezése hiányában az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított. Ez a kötöttség az eljárás során mindvégig, így a perorvoslati eljárásokban is érvényesül. A bíróságnak és a peres feleknek a perfelvétel során kell tisztázniuk, hogy a fél milyen tények alapján milyen jogot állít.
- [18] Kifogásolta, a fellebbezésből nem vált megismerhetővé, hogy felperes a Cstv. melyik időállapotára hivatkozik. Alperes álláspontja szerint tényszerűen megállapítható, hogy a felperes által a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetre megjelölt időpontok egyikében sem volt hatályban a Cstv. 33/A. § (4) és (5) bekezdése, a felperes által felhívott szöveggel. Az alperesi álláspont szerint a Cstv.-nek abban az időállapotában hatályos rendelkezéseit kell alkalmazni, ami a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjában hatályos volt.
- [19] Hangsúlyozta, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor az adós tartozásait likvid vagyon hiányában nem képes kifizetni (objektív feltétel) és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerzett, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie (szubjektív feltétel). Az, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett-e, illetve mikor következett be, az ügy összes körülménye ismeretében állapítható meg. Ilyen tények lehetnek, hogy az adós nem képes adótartozását kiegyenlíteni, adóvégrehajtási eljárás folyik ellene, az adóssal szemben végrehajtási, illetve felszámolási eljárást kezdeményeztek. Értékelhetők olyan körülmények, miszerint az adós nem tudta kifizetni az esedékes hitelrészleteket, bérleti díjat, perköltséget, a könyvelő megbízási díját, tevékenységét beszüntette, stb. Arra is hivatkozott, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját olyan pontossággal kell meghatározni, amely a kereseti kérelem megalapozott elbírálásához feltétlenül szükséges. A

perbeli esetben ez nem történt meg, mivel felperes az elsőfokú eljárásban három, a fellebbezésben további két időpontra hivatkozik, azaz öt különböző időállapotot, s ezekhez az eltérő időállapotokhoz eltérő magatartásokat és tényállításokat rendel, mely nem felel meg a határozott kereseti kérelemmel szemben támasztott törvényi követelményeknek.

Visszatérően érvelt amellett, hogy 2013-ban, 2014-ben és 2015-ben nem volt fizetése képtelen.

- [20] Kiemelte, a felelősség megállapításának feltétele, hogy a vezető a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és olyan magatartást tanúsított, amely az adós vagyonát csökkentette. Hivatkozott a bírói gyakorlat által tipikusan ilyenként értékelt magatartásokra, ezek között egyebek mellett arra is, amikor a vezető az adós meglévő vagyonát a felszámolónak nem adta át, annak sorsáról nem tudott számot adni, vagy az ügyvezetői tevékenység gyakorlása során a saját, illetve családja, az érdekeltségi körébe tartozó másik vállalkozás érdekeit tartotta szem előtt és ezzel az adósnak kárt okozott. Álláspontja szerint a bírói gyakorlat által felróhatónak és jogellenesnek értékelt, szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartások egyike sem állapítható meg alperes terhére.

Megismételte az elsőfokú eljárás során is előadott okfejtését arra vonatkozóan, hogy 2015. évtől kezdődően csökkentek drasztikusan az adós megbízásai, ennek oka az volt, hogy a piaci helyzet és a közbeszerzés jogszabályi környezete teljesen megváltozott. A 2007-2013. évi uniós fejlesztési ciklusból a projektek kifutottak 2013. év végén, 2014. év közepén (innen volt még 2014. évben közel 200 millió forint árbevétel). A 2014-2020-as programozási időszak projektjei pedig csak 2016 végén, 2017 elején indultak meg, mely egybe esett a xx Kft.-vel szemben előterjesztett felszámolási kérelemmel.

A felszámolási eljárás jogerős elrendeléséig valamennyi beszállítóval szemben eleget tett fizetési kötelezettségének. Folyamatosan eleget tett a Raiffeisen Bankkal szembeni fizetési kötelezettségének is. A felszámolás jogerős elrendelésekor a NAV-on és a Raiffeisen Bankon kívül csak a felperessel szemben állt fenn tartozása.

Az alperes - bár a tartozását vitatta - fizetési egyezséget ajánlott, a felperes azonban azt nem fogadta el. Engedményezéssel élt a felperes felé, mert meg akarta menteni a vállalkozását, de rajta kívül álló okból ez nem vezetett eredményre. Még 2016. októberében is részletfizetést kért felperestől, és 200.000 forintot akart átadni felperesnek, hogy csökkentse a vitatott tartozását, és hogy békés megállapodásra jusson a felperessel. Arra törekedett, hogy a cég tartozásait kifizesse.

Az adós gazdasági tevékenysége 2016. októberéig zajlott, azaz feltéve, hogy a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet a felszámolási eljárás elrendelésével következett be, ezt követően az alperes a társaság képviseletében nem járt el jogügyletekkel kapcsolatban, így nem is tanúsíthatott olyan magatartást, mely a hitelezői igényekkel ellentétes lett volna.

- [21] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.
- [22] Az ítélet tábla mindenekelőtt rögzíti, hogy a Cstv. 83/R. § (4) bekezdésében foglaltak alapján, mivel a felperes a keresetét 2018. január 15-én nyújtotta be, a perben a Cstv.-nek a 2017. július 1-jén hatályba lépett, 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át kell alkalmazni, ahogyan azt helyesen, az elsőfokú bíróság is tette.
- [23] Nem értett egyet az ítélet tábla az alperesnek a fellebbezés hiányaival és a keresetváltoztatás tilalmával kapcsolatos okfejtéseivel.
- Az ítélet tábla a fellebbezés tartalmát, a gyakorolni kért felülbírálati jogkör megjelölését, annak indokolását, a fellebbezés anyagi és eljárási jogszabályokkal történő alátámasztását kielégítőnek, érdemi elbírálásra alkalmasnak tartotta.

Az ítélet tábla nem értékelte keresetváltoztatásként azt, hogy a felperes a fellebbezésében az elsőfokú eljárásbeli hivatkozásához képest újabb időpontokat jelölt meg a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjaként. Keresetében ugyanis ennek legkorábbi időpontját 2013. október 13-ára tette, az összes további időpont - a fellebbezésben megjelöltek is - ezt követő időpontok, így a 2013. október 13-án kezdődő időszakon belüliek, ezért az eredeti tényállításhoz képest eltérő vagy további tényállításként nem értelmezhetők.

- [24] A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel az ítélet tábla az alábbiak szerint egészíti ki, illetve pontosítja a törvényszék által megállapított tényállást.
- [25] Az adós társaság cégjegyzéki adatai szerint az adóssal szemben 2016. május 19-től kezdődően a NAV Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága által elrendelt végrehajtás volt folyamatban, amelynek megszüntetésére csak 2017. december 8-án, a felszámolás kezdő időpontja után került sor. Ugyancsak végrehajtást jegyeztek be másik két végrehajtást kérő ügyében is, 2016. szeptember 13-i, illetve 2016. november 30-i kezdő időpontokkal. Ezek a végrehajtások is a felszámolás kezdő időpontja után szűntek meg. A felszámolási közbenső mérleg adatai szerint a felszámoló a központi adóhatóságot, mint hitelezőt 23.488.202 forint 49/D kategóriába sorolt követeléssel, és további e), f) és g) kategóriába sorolt követelésekkel tartja nyilván.
- [26] Ahogyan arra az alperes is hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében, az adós felszámolásához vezető felszámolási eljárás kezdeményezése (2016. február 20.), a megindított adóvégrehajtási eljárás (2016. május 19.) kiemelten értékelendők a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének vizsgálatakor. Az ítélet tábla ezért tényként állapította meg, hogy az adós fenyegető fizetésképtelensége 2016. május 19-én, az adóvégrehajtás megindításakor már bizonyosan fennállt. Ettől kezdve az adós társaság vezetője előre látta, vagy észszerűen előre láthatta, hogy az adós nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Nem értett egyet az ítélet tábla a törvényszéknek azzal a következtetésével, hogy mivel a 2015. december 31-i mérleg adatok még rendelkezésre állnak, és az alapján nem állapítható meg a fenyegető fizetésképtelenség fennállta, a 2016. december 31-i zárónappal készítendő mérleg azonban már nem áll rendelkezésre, ezért - a mérleg adatok hiányában - 2016. december 31. napján határozta meg a fenyegető fizetésképtelenség beálltát. Ez a megközelítés figyelmen kívül hagyja a 2016. január 1. és 2016. december 31. közötti időszakot. Helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy nem pusztán a mérleg adatokból, hanem az ügy további körülményeinek figyelembevételével együtt vonható le következtetés a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztére, illetve annak időpontjára.
- [27] További tényként emeli ki az ítélet tábla, hogy az adós az utolsó, 2016. június 30-án közzétett, 2015. évi, tehát 2015. december 31-i állapotot tükröző egyszerűsített éves beszámolójában 447.427.000 forintban mutatta ki az eszköz állományát, melyből - ahogyan a törvényszék helyesen rögzítette - 389.051.000 forint volt a forgóeszközök értéke. A felszámolónak késedelmesen átadott tevékenységet lezáró mérleg adatai szerint a teljes eszköz állomány értéke 1.363.000 forint volt, a közbenső mérlegig terjedő időszakban a felszámoló semmilyen bevételt nem ért el.
- [28] A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetének mellékleteként csatolt 7.Fpk.3643/2016/8. számú, az adós fizetésképtelenségét megállapító és felszámolását elrendelő végzésében rögzítette, hogy a felszámolási eljárás 2016. április 26-tól 2016. október 15-ig a felek közös kérelmére szünetelt. A cégjegyzéki adatok szerint az IL Kft. megalakítására 2016. július 14-én került sor.
- [29] 2017. április 4-én az IL Kft., mint megbízott és a Pécsi Tudományegyetem, mint megbízó megbízási

keretszerződést kötöttek közbeszerzési tanácsadás, és közbeszerzési eljárások teljes körű lebonyolítása tárgyában, dr. alperes neve „vezető FAKSZ” közreműködésével (24. sorszámú irat melléklete).

- [30] Itt mutat rá az ítélet tábla arra, hogy a fellebbezésben hivatkozott, az IL Kft. és h városa között 2017. július 14. napján kelt előterjesztés alapján megkötött, közbeszerzések lebonyolítására vonatkozó megállapodást, melyből a felperes állítása szerint az IL-nek több tízmillió forint bevétele származott, valamint a fellebbezéshez csatolt, ezt alátámasztó bizonyítékokat az ítélet tábla - az alperes által is helyesen hivatkozott - Pp. 373. § (2) és (3) bekezdésében foglalt tilalmakra tekintettel kirekesztette a vizsgálódásának köréből.
- [31] Az IL Kft.-nek a 39. sorszámú irat mellékleteként csatolt Pénzügyi modul adatai szerint az I L Kft. 2016-ban 5.520.000 forint, 2017-ben 107.160.000 forint, 2018-ban 235.396.000 forint nettó árbevételt ért el.
- [32] A fenti kiegészítésekkel és pontosításokkal a törvényszék az irányadó tényállást helytállóan állapította meg. Tekintettel azonban arra, hogy a törvényszék által a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjaként meghatározott 2016. december 31. helyett az ítélet tábla 2016. május 19-én már bizonyosan fennállóként határozta meg a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetet, ez azzal a következménnyel járt, hogy a 2016. május 19-ét követő időszakban kellett vizsgálni a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti tényállás további elemeinek megvalósulását.
- [33] A törvényszéktől eltérően értékelte az ítélet tábla az alperesnek ebben az időszakban tanúsított vezetői magatartását is. A törvényszék álláspontja szerint önmagában az a tény, hogy az alperes egy, az adós gazdálkodó szervezettel azonos tevékenységet folytató társaságban tag volt, a felelősségét nem alapozza meg. Ebből nem következik, hogy az adósnál betöltött vezetői feladatait nem a hitelezők érdekében figyelembevételével látta el, illetve az sem állapítható meg, hogy a másik gazdasági társaságban betöltött tagsága a hitelezők követelésének kielégítését miként hiúsította meg.
- [34] Rámutat az ítélet tábla, az adott tényállás mellett nem önmagában az a tény alapozza meg az alperes felelősségét, hogy egy, az adós gazdálkodó szervezettel azonos tevékenységet folytató társaságban is tag volt, hanem az, hogy ezt az új társaságot, az IL Kft.-t akkor alapította, amikor már egyértelműen látnia kellett, hogy a tartozásokat felhalmozó adós társaság nem képes megfizetni a vele szemben fennálló követeléseket, továbbá arra a speciális tevékenységre alapította, a felelős akkreditált közbeszerzési szaktanácsadói tevékenységre (FAKSZ), melyet az alperes a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztéig az adós gazdálkodó szervezet keretei között gyakorolt, majd az újonnan megalapított társaságban folytatta ezt a tevékenységet. Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy ezzel pontosan attól a bevételtől fosztotta meg az adós hitelezőit, melyből az a tartozásait fedezhette volna. Ez súlyosan sértette az ilyen módon magára hagyott adós társaság hitelezőinek az érdekeit.
- [35] Erre a következtetésre jutott a Fővárosi Ítélet tábla az ÍH2013. 119. számon közzétett eseti döntésében is, amikor kimondta, a vezető tisztségviselő a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után nem a hitelezők érdekeinek megfelelően jár el, ha új társaságot alapít, és ennek vagyonát növeli az adós gazdálkodó szervezetet megillető - a hitelezői igények kielégítésére kizárólagosan rendelkezésre álló - bevétellel.
- [36] A törvényszékkel ellentétben nem tudta az alperes javára értékelni az ítélet tábla a felek elektronikus levelezését és a felszámolási eljárás szüneteltetését sem, melyből a törvényszék azt a következtetést

vonta le, hogy az alperes törekedett a felperes követelésének kielégítésére (ítélet 9. oldal 2. bekezdés). Az alperes a levelekben csak hangoztatta fizetési szándékát, annak azonban semmilyen komoly jelét nem adta, a szünetelést pedig arra használta fel, hogy annak ideje alatt megalapította az IL Kft.-t. Ugyancsak az alperes javára értékelte a törvényszék, hogy az alperes eleget tett a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti irat- és vagyónátadási kötelezettségének. Ez utóbbi megállapítást az ítélet tábla annyiban pontosítja, hogy az alperes az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat elektronikus beszámoló közzétételére szolgáló közhiteles nyilvántartásában 2018. június 28-án közzétett, egyszerűsített éves beszámoló kiegészítő melléklete szerint a 2017. november 30-i fordulónapi (tevékenységet lezáró) mérleg elkészítésének időpontja 2018. június 25., a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontjában előírt, a felszámolás kezdő időpontjától, 2017. december 1. napjától számítandó 30 nap helyett. Ez a jelentős késedelem nem értékelhető az alperes javára, ellenkezőleg - a 2016. évi beszámoló közzétételének hiánya mellett - ez is megalapozza a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazását.

- [37] Tekintettel arra, hogy a közbenső mérleg adatai szerint a felszámoló 33.319.734 forint összegben tartja nyilván az adóssal szemben hét hitelező által bejelentett, a felszámoló által elismert hitelezői igényeket, az ítélet tábla súlytalannak ítélte az alperes arra való hivatkozását, hogy folyamatosan eleget tett a felperesen kívüli egyéb hitelezőkkel szembeni fizetési kötelezettségeinek.
- [38] Utal az ítélet tábla a Cstv. 33/A. §-át 2017. július 1-jei hatállyal módosító 2017. évi XLIX. törvény indokolásában foglaltakra, mely szerint „... az (5) bekezdésbe került át azon jogkövetkezmény megállapítása, ha az adós volt vezetője oly módon nehezítette meg a vele üzleti kapcsolatba kerülők számára az adós való pénzügyi helyzetének megismerését, hogy nem vagy nem megfelelően tett eleget a számviteli kötelezettségeinek, vagy a felszámolás elrendelését követően nem teljesítette a teljes körű vagyonszámlát készítését, illetve vagyonszámlát és irattartást kötelezettségét a felszámoló részére. Ebben az esetben nem tényállási elem a vagyonszámla csökkenése, illetve a vezető mulasztása és a vagyonszámla csökkenése közötti okozati összefüggés. Ez azt jelenti, hogy a hitelezőnek (vagy a felszámolónak) elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítania. Ez alól ugyan a vezető kimentheti magát, de az (5) bekezdésben a bizonyítási teher is megfordul...”
- [39] Rámutat az ítélet tábla, az adott tényállás mellett egyértelműen fennáll a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltétel: az alperes neki felróhatóan nem tett eleget az adós 2016. évi beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, és a határidő jelentős túllépése miatt nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámoló készítését, irat- és vagyónátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét. Ennek következménye az, hogy átfordult a bizonyítási teher, a 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségi tényállás elemei közül neki kellett bizonyítania: a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. A kiegészített tényállás adatai szerint az ítélet tábla a 2016. május 19-ével kezdődő időszakban a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetet már bizonyosan fennállónak ítélte, az alperes azonban csak állította, de - a fent kifejtettek szerint - nem bizonyította, hogy vezetői feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el.
- [40] A kifejtettek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint a megváltoztatta, az alperes felelősségét megállapította. Az adós az utolsó, 2016. június 30-án közzétett, a 2015. december 31-i állapotot tükröző egyszerűsített éves beszámolójában 447.427.000 forintban mutatta ki az eszközállományát, amely a tevékenységet lezáró mérleg adatai szerint 1.363.000 forintba csökkent, ezért nem volt semmilyen akadálya annak, hogy az ítélet tábla a kereseti kérelem szerinti 33.319.734 forint összegben állapítsa meg a vagyonszámla csökkenés mértékét.

- [41] Tekintettel arra, hogy az ítéltábla az elsődleges kereseti kérelem tárgyában az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, a felperes keresetének helyt adott, a másodlagos kereseti kérelmet viszont a Pp. 170. § (4) bekezdésére hivatkozással, csak eshetőlegesen kérte elbírálni a felperes, a másodlagos kereseti kérelem elbírálásának nem volt helye.
- [42] Az alperes pervesztes lett, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes részére a felperes által lerótt 36.000 forint elsőfokú és 48.000 forint másodfokú eljárási illeték költségét, továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján megállapított, a másodfokú eljárásban felmerült 350.000 forint + Áfa ügyvédi munkadíjat, összesen 528.500 forint perköltséget.

Budapest, 2020. szeptember 17.

. Hunyady Mariann s.k.. Horváth
Andrea s.k.. Czifra Veronika s.k.
a tanács elnöke

előadó bíró

bíró